

Сонячне Затемнення

Євген Дмитренко

Казка

Казка Темного королівства

За лісом річка, за річкою поле. За полем гора, за горою ліс. Та такий старий, такий густючий, що навіть сонячний промінь не в змозі пробитись крізь віти дерев. А от якщо в тім лісі, увесь час йти вперед, а біля сторічного дуба звернути ліворуч, то можна потрапити на поляну, посеред якої стоїть засохлий пень. А на тім пню сидить чоловічок, на ім'я Гарсіян, пів метра заввишки, пів свині завширшки. Старичок — круглячок з сивою бородою, довгими вусами та лисою головою. Сидить собі тихенько, перебираючи лісові ягоди. Ті, що вже достигли, з'їдає, насолоджуючись кожною ягідкою. А ті, що не дозріли, кладе до кишені, щоби потім знову причепити їх до куща. Їсть собі поволі, мугикаючи веселу пісеньку, коли чує, хтось швидко в його сторону наближається. Зіскочив він з пня, та й перетворився на невеликий кущ брусниці. А до тієї поляни підбігла дівчина, побачила вона пень, присіла на нього, та й почала плакати, сподіваючись, що її ніхто не почує. Солоні сльози стікали по щоках незнайомки й одна за одною падали на листочки кущика. Шкода стало маленькому чарівнику дівчину. Прийняв він свій звичний вигляд, та й каже:

— Чому ти плачеш? Що трапилося? Тебе хтось образив? Ти заблукала? Як тебе звати?

Дівчинка була здивована від побаченого та почутого, і на безліч запитань, дала відповідь лише на одне.

— Лакріма!

— Гарне ім'я. І ти така гарна. І я також гарний. І настрій в мене гарний. А в тебе настрій сумний. — мовив чоловічок, пережовуючи останні ягоди.

— Мої батьки, хочуть заміж мене віддати — сказала дівчинка, ще більше розплакавшись.

— Весілля то добре. Весілля то їжа. Багато смачної їжі. Я люблю поїсти. Особливо щось солодке. — зрадівши вигукнув чарівник.

— Моя мама — королева Пекельних земель, а тато — кровожерливий король. Заради зміцнення королівства, вони хочуть віддати мене заміж. А мені ж лише 14 років. Та їх це не хвилює. Вони підготували для мене декількох кандидатів і завтра я повинна обрати одного із них. А якщо нікого не оберу, то вийду заміж за того, хто їм найбільше сподобається. А я не хочу... не хочу заміж!

Від істерики дівчинки, Гарсіян, ледве сам не заплакав. Його маленькі оченята налилися слізьми, а щічки надулися як у хом'яка.

— Я тобі допоможу. В мене є ідея. Вона тобі сподобається. Бо мені вона подобається. Моя ідея гарна. — пробуркотів він.

І що може зробити такий маленький чоловічок, який ще так дивно розмовляє,

подумала Лакріма.

— І як же ти мені допоможеш? — запитала вона — Ти ж такий маленький.

— Маленький, не маленький. Яка різниця? Дивись, що я вмію. Ти ж так не вмієш. Так ніхто не вміє.

Дістав він з кишені не достиглі ягоди, підкинув їх у повітря і вони повернулися туди, звідки ж й самі зірвалися. Задоволений чарівник подивився на юну принцесу та й продовжив.

— Ось тобі ягідка. Чарівна ягідка. Як з'їси її, то ніхто не відчує. Ніхто і ніщо не відчує твоє серцебиття.

Дівчинка взяла ягідку, але нічого не могла збагнути.

— Не хвилюйся. Повертайся до дому. А принцам скажеш. Що серце сховала у лісі. Хто знайде, той і наречений.

Немала вона вибору. Посиділа ще трішки, подумала, підійнялась з пня, ковтнула ягідку та й пішла. А чарівничок, вскочив на пень, приліг на бочок, і як захропів, що аж земля задрижала. А наступного дня, з самого ранку, в замку маленької принцеси, веселиться народ. З усіх королівств Темного світу, поз'їжджалися вельмишановні демони та демоніці, упирі та упириці, відьми та відьмаки, мертвеці та мертвяки. В загалом уся нечисть зібралася, щоб поглянути на Лакріму та майбутнього нареченого.

Трубить труба, гудить труба і барабани на ура. Увесь люд та нелюд, зібрався у величезній залі та й чекає на принцесу.

Перед гостями, майбутня наречена, з'явилася у червоній сукні з розпущеним чорним волоссям і заплаканими очима. Її хвилювання було помітно неозброєним оком, та взявши себе в руки, Лакріма сказала:

— Вчора, гулявши у лісі, я сховала своє серце. Тому, той, хто його знайде, стане моїм чоловіком.

Здивувало це гостей. Прислухалися вони, а й справді, зовсім не чуто серцебиття. І линув рев та крик, галас та гуркотіння. Обурений люд та незадоволені батьки. Але аж ніяк не кандидати. Звісно ж, це було їм на руку. Чи розраховувати на вибір дівчиська, чи самому здобути серце. Тож, вони підтримали Лакріму, та й не гаючи часу, подалися до лісу у пошуку юного серця.

Хтось пішов ліворуч, хтось праворуч. Комусь подобалося йти увесь час вперед, а комусь, довелося ходити по колу. Йшли вони, блукали, аж поки не заблукали. Коли, раптом, один із них, не знайшов поляну, на якій сидів Гарсія. Втомлений та голодний принц, упирського престолу, спочатку хотів підживитися круглобоким чоловічком, але потім вирішив запитати у нього про дівчину.

— Гей, свиноподібний! — невічливо мовив він — Чи не бачив ти вчора тут маленьку дівчинку?

Роздивився його старичок, з ніг до голови, а потім мовив:

— Дівчину бачив. Гарну дівчину. Гарну як я. Але гарніших за мене не буває. Тож, ні, дівчину не бачив.

— Ти що таке говориш! — розлютившись, мовив принц. — Краще признавайся,

бачив ти її, чи ні. А то я всю кров твою вип'ю.

— Якби я тут побачив дівчину. То був би не один. А так, як я один. То ні, я її не бачив. Лише чиєсь серце бачив.

— Серце? — занепокоївся упир. — Де воно? Куди поділося?

— Куди поділося? А звідки ж мені знати! Був тут, перед тобою, один. Він, мабуть, і узяв його. Так, точно він забрав.

Розлючений принц ринув слідом невідомо за ким, щоби серце відібрати в того, хто його випередив. Гарсіян посміхнувся, погладивши живота, вскочив на пенюк, та й знову смакує ягідками. Коли, підбігає до нього інший принц, спадкоємець людожерського престолу, та й питає:

— Куди це так швидко упир побіг?

А той йому у відповідь:

— Куди, куди? Звідки ж знати мені! Схопив якесь серце, та й побіг. А куди, не знаю. Але дуже швидко побіг.

Розлютився людожер, та й кинувся упиря наздоганяти. Старичок знову посміхнувся, пробуркотівши:

— От вам і кінець настав. А чого ви хотіли? Серця маленької дівчинки! Дзиць вам, а не серце. Хех!

Так воно і сталося. Не минуло і години, як принци, думаючи, що серце в когось із них, повбивали один одного.

Сидить Гарсіян у своїм улюбленому лісі, на улюбленій поляні, на улюбленому пенюку та й улюбленими ягідками смакує. Коли підлітає до нього маленька пташка.

— Ну що пташка? Гарна пташка. Час тобі пощебетати. Пісеньку заспівати. Нечисть налякати.

Скотився старичок з пенюка, та й шепоче їй:

— Наспівай усім. Серце дівчинки, то смерть. Кожен, хто його шукатиме, загине. Тож, нехай собі думають. Нехай бояться.

І полетіла пташка до королівства. І на щебетала на вушко жителям про смерть принців і про прокляття. І посіявся страх. І ніхто більш не схотів ходити до старого лісу, шукати серце маленької дівчинки.

Минув місяць, а можливо й два, як у юної принцеси знову з'явилися неприємності. Молодий принц, невеличкого королівства тролів, вдався до хитрощів. Він звернувся за допомогою до старої, могутньої відьми. Попросив її зліпити серце, яке він назве серцем Лакріми. Відьма погодилась. Взяла вона жменю мертвої землі, добавила в неї три краплини своєї крові, жмут волосся покійної прабабусі та й зліпила маленьке серце. Та звісно ж все це не задарма. В замін вона попросила випити усю воду на планеті. Річ у тім, що землі Темного королівства спалені та висохлі, а от землі Сонячного королівства розквітають. Таким чином, стара відьма хотіла нашкодити усім жителям планети. Не став троль чекати. Одразу ж подався до джерела, та й почав пити воду. Пив день, пив два, аж поки все не випив. І став він вище за гору, ширше за море. І силу в собі відчув, нездоланну. Взяв в руки маленьке серце, та й пішов до королівства, обманом наречену

собі здобувати.

В цей час, маленький чаклун, відчув, що щось не так з матінкою природою. Скотився він з пенька, та й покотився клубочком до того ж королівства. А там вже троль всіх лякає. Трощить і ламає. Калічить та вбиває. І ніхто ж не осмілиться зупинити його. Ніхто не кине виклик могутньому велетню. Ось вже і Лакріма в його долоні сидить, плаче, слізьми заливається. Благає батьків про порятунок. Але вони й чути не хочуть, адже троль приніс її серце, тож, вона, має стати його дружиною. А про серце ж правду сказати не можна, адже тоді всі здогадаються про її обман. Можливо, батькам, не вигідний був шлюб з королівством тролой, та ніхто не осмілився заперечити.

Раптом, на шляху троля опинився Гарсіян, який наказав відпустити дівчинку і забиратися геть. Велетень, звісно ж розсміявся. Куди такому карлику до такого могутнього як він. От і мовив він йому:

— Дівчина моя наречена. В мене її серце. А ти, якщо не заберешся з мого шляху... то я тебе розтопчу.

— Розтопчеш, мене? Налякав! Дуже налякав! Серце дівчинки в її грудях. А в тебе лише шмат землі. Ой лихо тобі буде. — сміючись мовив чарівник.

Гарсіян підправив ременя на своїх штанях, та як вдихнув повітря в повні груди, що став великим як троль, а той ще більшим. Дістав він зі своєї кишені соснову голку, яка також виросла в рази й проткнув живіт тролою. З його тіла почала витікати вода, яка лилася на землю. Чаклун видихнув повітря і розігнав її по всій планеті, не забувши залишити річки та озера на давно висохлій землі Темного королівства.

От і настає кінець цієї казки. Не можу сказати, що далі в наших героїв все буде добре, але скажу, що Лакріма знайшла собі справжнього друга, який допоможе їй у будь-якій ситуації.

Казка Сонячного королівства

За темним, дрімучим лісом, на вигорілій від вогню землі, де день був схожий на ніч, а ніч була чорніша за смолу, простяглися землі Темного королівства. А жителями тих земель, були усілякі монстри та нелюди, улюбленою справою яких було вбивство та розповсюдження хаосу. І вели вони війну проти Сонячного королівства. Не один місяць і не один рік тривала бійня між цими двома кланами. Мов вічне протистояння світла та темряви, дня та ночі, сонця та місяця. Та одного разу, королева Сонячного королівства завагітніла. Тоді, король, зібрав усю свою армію, і відвернув атаку ворожого війська. Через велику поразку, Темному королівству довелося відступити. Згодом, королева Пекельних земель, дізналася про вагітність свого ворога і ще на ненароджене дитя, наклала закляття:

"Шкіра твоя згоратиме від сонячних променів, а злість зростатиме від голоду. Та не їжі тобі схочеться, а крові того, хто тебе породив. Крові батька та матері, брата та сестри. Крові усього люду земного. Ця нестерпна жага затьмарить твій розум й зростатиме з кожним днем, з кожним роком, аж поки ти усіх не перетвориш на собі подібних. І ніхто, і ніщо тебе не зупинить".

Таким чином, Темне королівство, хоч і програло війну, але створило неминучу

загибель люду земному.

Минули місяці й у Сонячному королівстві народився спадкоємець, хлопчик Людвіг. Та всі його називали Луї. Як і сказала зла чаклунка, так воно і сталося. Шкіра дитини, під сонячними променями отримувала опіки, а молоко зовсім не вгамовувало голод. Тоді, король, щоби вберегти свій народ, у східній частині свого замку, наказав збудувати височезну вежу, яка стане для Луї новою домівкою. У юному віці, хлопчика заточили у непідступній вежі, в якій він провів все своє дитинство. Вдень, Луї ховався у кімнаті, до якої не потрапляло сонячне світло, а вночі, по округлених сходах, підіймався на вершину, щоб через єдине вікно, заставлене решіткою, милуватися місяцем та темрявою нічного неба. Їжею для нього стала кров та м'ясо домашньої худоби, яке регулярно приносили йому слуги й обережно передавали через невеличкий отвір. Внизу вежі стояли залізні двері, які цілодобово охороняли вартові, а ключі від замка знаходилися лише у короля та королеви. Відвідувачів у хлопчика було небагато, боялися всі. Всі, окрім батька і матері. Та поки король був заклопотаний важливими питаннями королівства, королева приходила до сина, щоб розповісти йому якусь історію, навчити писати та читати. І хоч життя здавалося не життям, а ув'язненням та муками, в нім все ж таки були деякі приємні моменти. У принца з'явилося два таємних друга, мишеня Семі та кажан Ремі. Завдяки їм, Луї навчився посміхатися та радіти.

Маючи добрий слух, одного разу, Луї підслухав розмову двох вартових, про Темне королівство й про те, що там живуть усілякі монстри, подібні до нього. Саме тоді, принц вирішив втекти...

— Хвоста мого, та й коту в зуби! Бездоганий план! — обурено мовив Семі.

— Тааак! Особливо, мені сподобалась та частина, де ми блукаємо по колидолах замку, який наповнений озблєними валтовими, знімаємо ключа з шиї кололеви та глабуємо кололівську скалбничку. Все плосто і-де-аль-но! Ніч обіцяє незабутні влаження. — доповнив Ремі.

— А що ви мені пропонуєте? Я більше не можу бути в'язням свого королівства. Я хочу бути вільним, вільним як усі. — промовив принц, схиливши голову.

Схилили голову Семі та Ремі. Шкода їм стало товариша, тож подолавши свій страх, подалися вони втілювати в реальність бездоганий план Луї.

А за планом, Семі повинен здолати шлях із нірки в нірку, зі стінки в стінку, крізь підлогу і стелю та й до королівської скарбнички, а там затиснути в пазурах монету і швидесенько прибігти назад, тому що потрібно назбирати повен мішечок золотих. І поки мишеня грабуватиме королівські скарби, Ремі повинен пробратися крізь охорону, до спальні короля та королеви, викрасти ключа та й повернутися назад. І хоч ніхто не вірив у здійснення плану, все ж таки успіх був на їхній стороні. Отримавши ключа, принц обережно відкривав замок, поки Семі та Ремі відволікали охоронців, зненацька наскочивши на них.

Чи то так мало бути, чи це лише звичайна випадковість, та ідеальний план, без зайвих проблем, привів друзів до морського порту. Залишилося тепер знайти корабель,

на якому вони перетнуть океан і потраплять до земель Темного королівства. І хто б міг подумати, що за добрий мішечок золотих монет, рибалки, без роздумів візьмуть їх на борт корабля.

Пливли вони не один день та не одну ніч, долаючи простір безкрайнього океану. Вдень, Луї ховався у трюмі, і лише вночі підіймався на палубу, щоб подихати свіжим повітрям та вгамувати спрагу сирою рибою. Аж раптом, на їхніх очах, океан почав кудись зникати. Жоден з рибалок такого не чув і не бачив. З кожною годиною, його ставало все менше і менше, аж поки й зовсім вся вода кудись не поділася. Океан без води. Видовище, звісно ж, словами не описати. Увесь підводний світ як на долоні. Небачена морська флора та фауна у всій своїй красі. Руїни від старих підводних міст та затонулі кораблі. Скелети китів та втрачені скарби. Все це потрапляло в кругозір ока й зваблювало своєю недоторканістю.

І ось, нарешті, промайнувши крізь широку прірву, дісталися вони самого дна, приземлившись на вершині високої споруди, яка стояла посередині підводного міста. Через незручне приземлення, їхнє судно зазнало сильних пошкоджень. Навколо незнайомців зібрався розлючений натовп, який ще декілька хвилин тому, намагався врятувати риб та інших жителів океану, розносивши їх по щілинах та ямах, в яких залишилося хоча б крапля води. Місцеві жителі були схожі на людей, але мали риб'ячі хвости, які поступово перетворювалися на ноги.

— Вони забрали воду! — пролунав голос із натовпу і всі почали вигукувати — Смерть незнайомцям, смерть!

Та недовго буркотів народ. Усі одразу й притихли, як із будинку, на який приземлився корабель, вийшов старець із золотою короною та блакитним восьминогом на плечах. То був король Підводного міста.

— Не їх це рук справа! — затвердив він. — Вони також в пасці опинилися. Е-ге-гей — крикнув старець рибалкам. — Спускайтеся.

Скинули рибалки з корабля мотузку, та й по одному спустилися на безводне дно океану. Старець привітав їх та й сказав, що підводний світ без води довго не протягне, і що єдиний спосіб врятувати життя навколишнього середовища, це викликати сильну зливу, яка дасть їм хоча б якусь надію.

— Але ж якщо з'явиться вода, то ми ж потонемо, — вигукнув один із рибалок.

— Нам терміново потрібно відремонтувати корабель!

Мовив капітан й одразу ж, разом з командою, повернувся на борт. Луї розумів, що безнадійно лагодити судно, тому й запитав у старця, як їм врятуватися. Король подумав, та й відповів, що їхнє місто, збудоване на панцері старої черепахи, яка вже років з двісті спить непробудним сном. Та якщо її розбудити, то вона зможе допомогти їм. І наказав король йти йому на південь міста. Та не просто йти, а поспішати до печери, в якій спочиває голова черепахи, а сам, хлопнув двічі в долоні і мовив:

— Грім грими, гроза грозися, злива злив на нас пролийся! Все навколо затопи й врятуй морські світи!

І розгрималося небо, і підійнявся вітер не баченої сили, і почалася злива над

Світовим океаном. Та така, що вмить заливала все навколо. І подався принц зі своїми вірними друзями на край міста, долаючи воду, яка стрімко прибувала на дно. Дійшли вони до великої печери, в якій спочивала голова черепахи. Зайшли в середину, та й думають, а як же її від сну відірвати.

— А може ти її вкусиш своїми гостлими іклами — мовив Ремі

— Ще цього нам не вистачало! — відповів Луї - Випити кров велетенської морської черепахи.

— Без зерна мені б рік сидіти - мовило мишеня Семі - якщо ми щось не придумаємо, то залишимося частиною морського дна!

— Добре, — мовив принц - я це зроблю, хоча мені не дуже хочеться нашкодити невинній особі, щоб врятувати наше життя.

Усі вони добре розуміли, що черепаха залишиться живою, але вже не зовсім тією, якою вона була. Луї довго наважувався, а Семі та Ремі сперечалися, зробить він це, чи ні. Та раптом, юнак прокусив товсту шкіру рептилії своїми гострими іклами. Його спрага була на стільки сильною, що він не міг відірватися від насолоди, яку ще ніколи в житті не відчував. В цей момент розплющила очі черепаха і грімко застогнала від болю, який пройшов крізь її старе тіло. Налякані друзі зібралися втікати, та тікати вже було нікуди. Печеру майже затопило водою.

— Вибачте, що зробили вам боляче, — мовив принц — та поки ви спали, світовий океан зник. Вам потрібно врятувати жителів міста, яке стоїть на вашому панцеру й відправитися на пошуки нової води.

— Ти ба, як я довго спала... аж океан проспала!

Здивовано мовила черепаха й повільними рухами почала відокремлюватися від землі, з якою, за довгі роки, стала одним цілим. І пролунав жажливий скрегіт та гуркіт, який роздався по морському дну. І затряслася земля від розколу та розлому. І підвелася повільними рухами черепаха на ноги, щоб врятувати тих, кого ще можна врятувати.

А в цей час, до них приєднався король Морського королівства й мовив:

— Не знаю, якою силою вам вдалося її пробудити, та краще, щоб вона нікуди не поспішала, поки вода не почне повертатися до океану.

І ніби на той час усе здавалося під контролем, та все ж таки дещо пішло не за планом. Усі навколо почали задихатися, адже повітря, яке так важливе для життя, в одну мить кудись зникло. Та на щастя, за декілька хвилин, кошмар закінчився. Повітря почало повертатися разом із водою, на яку так довго чекали жителі океану. Височезні хвили долали спустошене дно, якому дуже не вистачало води. До останнього метра, краплина за краплиною заповнювали усю частину утвореної суші. Нарешті океан врятований. Нарешті відродився баланс й минуло те жахіття, про яке ще довго пам'ятатимуть жителі океану.

Захід сонця над синьою водою. Незрівнянна краса. А от на фоні цього заходу, побачити як з під води випливає місто на черепазі, це щось неймовірно неймовірне. Фантастично фантастичне. Дивовижне видовище, яке побачивши раз, пам'ятатимеш

вічність.

Черпаха доставила принца та його супутників до Темних земель та згодом зникла десь за обрієм. Рибалки збудували пліт, та попливли у невідомому напрямку, сказавши, що ноги їхньої не буде на проклятих землях.

Луї не знав як бути далі. Його поглинула туга за батьками та рідним домом. Та найбільше, він боявся, що не зможе сам протистояти злобі, яка притаїлася в юному тілі й чекає слухної миті. Дороги на зад немає, тож потрібно рухатися далі. Йшов він три дні й три ночі, долаючи вигорілі поля та висохлі ліси. Ні пташки, ні комашки. Ні тваринки, ні травинки. Порожнеча. Сонце. Куди поділося сонце? Темрява. Голод, який відбивався злісними думками в голові. Хочеться крові. Та раптом, на своєму шляху, він зустрів золоту карету, у супроводі дивних охоронців. Вийшов з тієї карети скелет, принц у чорному фракі та капелюсі циліндрі, з тростиною та в елегантній туфлі. І хотілося б вгамувати спрагу, та що брати з кісток, подумав Луї.

— Вельмишановний шановно шановний, якщо ваш шлях пролягає до замку, на грандіозний бал, то можу підвести — мовив спадкоємець скелетного престолу.

Зрадів юнак, та й заскочив у карету. Їдуть вони, їдуть, як раптом скелет почав скаржитися:

— От і принцеса, от і не покірна. Ніяк собі нареченого обрати не може. Вже скільки принців життя своє віддали, а вона все крутить носом. Та мене ж так просто не здолати. Сто кісток, сто дірок. Заклеєний, закручений на три вузли перекручений. А якщо розсиплюсь, то зберусь й зіплюсь.

Зворушила Луї розповідь скелета про замок, бал та принцесу. Усі ці слова нагадали йому про книгу, яку так часто читала матуся. Чув, але не бачив. Бачив, але уві сні. Та цього разу він не спить. Цього разу він потрапить на бал, який змінить все його життя і, мабуть, не лише його, а й усієї планети.

Сонячне Затемнення

Бездонні чорні хмари полонили небо, огорнувши його грозовою павутинною. Морок. Непроглядна темрява, яку, час від часу, турбувала неосяжна блискавка. Пориви вітру, хитали дерева, притискаючи їх вершини до землі. Дрібні краплі дощу, поступово переростали у люту зливу. У таку погоду, навіть найстійкіший птах, не зміг би й пів метра пролетіти. Та що там птах, навіть величезному дракону, з розмахом крил в десять метрів, політ здавався б неможливим. Та якщо дуже важлива справа, яка стосується життя чи смерті товариша, то всі ці перепони, стануть під силу навіть маленькому кажану. Через поля та гори, річки та озера, долаючи безмежний океан, з Темного королівства й аж до Сонячного, летить Ремі, щоб повідомити погану звістку королю про його сина Луї. І день і ніч, без сну та їжі, без страху та сумніву, лише з однією думкою в голові — я повинен встигнути.

За декілька днів до цього, відбулися деякі події, які вплинули на подальшу долю двох непримиримих королівств. У Пекельному палаці, звучала зловісно весела музика. Веселилася нежить, танцюючи на кістках, під гучні барабани та моторошне звучання скрипки. Тварі та мерзоти, одягнені у шикарне вбрання, темно-червоних тонів в

поєднанні з чорною вуаллю, тішили свою спрагу бордовою кров'ю з кришталевих келихів, а огидні відьми намагалися звабити своєю красою молодиків, щоби було чим поснідати вранці. Навіть малорухливі зомбі підхопили ритм й увійшли в транс, станцювавши незабутнє апокаліпсичне R'N'B. Грандіозне свято на честь юної принцеси, яка знову мусить обрати собі принца.

Та цього разу, до не дуже бажаних гостей, Лакріма з'явилася не одна, а разом зі своїм товаришем Гарсіаном, який не то йшов поряд, не то котився неначе клубочок із ниточок. Його поява занепокоїла усіх присутніх, адже ніби й маленький та беззахисний, а величезного троля здолав. Ніби й хочеться розірвати на шматки, але якось страшно. Тому, провівши їх тишею та підступним поглядом до балкона, на якому стояли король та королева, присутні стали чекати промови принцеси, шепотівши один одному усілякі нісенітниці. Серед гостей був і Луї. Зачарованим поглядом, він дивився на принцесу й не міг відвести очей. Серце виривалося з грудей, а тіло ніби зовсім оніміло. Мабуть, я захворів, подумав принц, який ще декілька хвилин тому, не міг дати ради своїм враженням. Адже ні гучних бенкетів, ні собі подібних осіб він ніколи не бачив. Взявши в руки келих ароматної крові, Луї повільно підходив до балкона, щоби потрапити в поле зору чарівної принцеси, яка, при піднявши голову, навіть не дивилася в його сторону.

— Ну що принци? Не сидиться вам вдома! Знову за своє! Пригод захотілося? Будуть вам пригоди! — посміхнувшись, мовив Гарсіян, потираючи долоні.

Злякався люд, притих та й далі слухає.

— Чого притихли? Страшно стало? Так ви ж і є страхіття всім страхіттям. А злякалися. Ти ба які.

Після слів Гарсіяна, присутні опустили голови. Соромно їм стало. Все ж таки, боялися вони круглобокого старця. Та щоб довго не тримати люд в напрузі, Лакріма сказала, що за темним, дрімучим лісом, розстелився хребет Свистячих гір, вершини яких, мають закручену скелясту форму, й під сильним поривом вітру, завивають чарівну мелодію, яка нагадує свист. І що вона стане дружиною того, хто зможе гору пересвистіти.

Обурився люд, адже ніхто не зможе свиснути гучніше за ту гору. Та раптом...

— За ради руки та серця принцеси, я зроблю усе, що вона побажає — мовив Луї

І почали усі присутні реготати. Де ж таке було чути, щоб звичайний юнак, особа не королівської крові, за серце принцеси змагався. Та принц швидко вгамував їхні насмішки, сказавши, що він син короля Сонячного королівства. У залі настала німа тиша. Ніхто не очікував на давно вигорілих землях, зустріти когось із чужих земель, тим паче принца. Пекельна Королева, від почутого, аж підійнялася зі свого золотого трону. Згадала вона про прокляття, яким зачарувала принца Сонячного королівства. Злякалася.

— Нам дивно бачити мандрівника з далеких, ворожих нам земель, та ми забудемо про минуле, і приймемо тебе як свого. А так, як ти являєшся королівській крові, то маєш повне право боротися за серце моєї доньки. — мовила вона

Багатьом, рішення королеви здалося дуже дивним, та ніхто не осмілювався їй заперечити. Не дивлячись на несподівану новину, люд та нелюд, продовжили святкувати, а Лакріма, увесь вечір не зводила очей з Луї.

Настав ранок і принци, у супроводі наглядачів та усієї королівської раті, відправилися до Свистячих гір, виконувати доручення принцеси. Та якщо Луї хотів пересвистіти гору, то усі інші мали нове завдання від самої королеви, а саме, вбити непроханого гостя. І той, хто його здолає, стане чоловіком її доньки. Та на щастя чи на біду, про план королеви дізнався Гарсіян. Прийшов він до Семі та Ремі, та й каже:

— Біда, друзі. Ой, біда. Рятувати потрібно принца. А як не врятуємо, то смерть йому.

Злякалися вони, розгубилися. Що ж тепер робити? Як товариша рятувати?

І наказав Гарсіян маленькій мишці очей не зводити з принца, а як біду відчує, то щоб взяла до рук камінчика, кинула його через ліве плече й прошепотіла "Гарсіян, виручай". Послухала вона його, та й побігла слідом за принцом до Свистячих гір. А кажану, старець доручив не легке завдання. Летіти через океан до Сонячного королівства й розповісти королю про біду, яка спіткала його сина. Навіть не вагавшись, змахнув Ремі крилами й полетів, а Гарсіян йому у слід шепоче:

— Не легкий твій шлях. Ой, не легкий. Допомога тобі знадобиться. Сила десяти драконів. А можливо й двадцяти.

Плеснув він двічі в долоні й в той час, Ремі, став за розміром з двадцяти драконів. Все нібито йде за планом, подумав Гарсіян й відправився до своєї улюбленої галявини, ягідок смачних скуштувати. Адже, яке б там лихо не чекало, їжа на першому місці.

Сонячне небо, поступово затягували грозові хмари й згодом, затишний день перетворився на люту зливу. Долаючи тяжкий шлях, наперекір дощу та вітру наші герої все ж таки дійшли до вершини Свистячої гори, яка від неспокійної погоди щосили завивала свою мелодію. Стали принци по одному свистіти, гору переспівуючи, та усім таке завдання було не під силу. Свистіли вони, свистіли, так і не пересвистіли. От дійшла черга і до Луї. Став юнак на тій вершині, та як свисне. А в той час, мишеня кинуло камінчик через ліве плече, та й мовляє "Гарсіян, виручай".

Сидить Гарсіян на пню, пелюстки квітки відриває та й буркочуть собі під ніс: "Пересвистить, не пересвистить. Пересвистить, не пересвистить." Дивиться, камінчик до нього підкотився. Взяв його до рук, та й мовив:

— А ви як думали? Сумнівалися? Та звісно ж пере свистить! З моєю допомогою, але пере свистить.

Плеснув він тричі в долоні, і раптом, стихло все навколо. Ні вітру, ні дощу. Ні крику, ні розмови. Навіть птахи не співають і бджоли не гудуть. І в тій тиші, було чутно, лише легкий свист Луї, який старанно намагався гору переспівати. Розсердило це інших принців, от і вирішили вони вбити його. А мишеня знову камінчик через плече, та й шепоче "Гарсіян, виручай!". І став Семі за розміром з ведмеда, та й почав принца захищати, розкидаючи ворогів наліво та направо. Та як мишеня не старалося, один принц, спадкоємець скелетного престолу, розкидавши свої кістки по землі, знову

набував свого вигляду. От він і сунув меч у живіт Луї. Впав принц на землю, лежить і не дихає. Тієї ж миті й чари з Семі зникли, і став він знову звичайним мишеням. Задоволені король та королева, наказали тіло молодого принца покласти у дерев'яний ящик, обплести його сталевими ланцюгами й скинути з обриву у море.

А в цей час, у Сонячному королівстві, піднявся сильний вітер, який схиляв до землі могутні дерева. Раптом все навколо потемніло. Немов, серед білого дня, ніч настала. Не видно ні неба, ні сонця. То до королівства дракон прилетів, який, торкнувшись землі, одразу ж перетворився на маленького кажана. Підлетів він до короля, та й розповів йому усю правду про його сина.

Минуло декілька днів, і у Темному королівстві, траурна музика лунає. Нарешті жителі дочекалися весілля Лакріми. І як би вона не відмовлялася, як би не сперечалася й не пояснювала, що так не справедливо, усе було даремно. Батьки й слухати її не хотіли. Та раптом, пролунала звістка про те, що король із Сонячних земель, разом зі своїм військом, океан перетинає. Війною йде до Темного королівства.

І пролунали сурми, подавши сигнал про війну. І зібрався увесь нелюд, узявши зброю до рук. І підійнялись вони на свої кораблі, щоби відбити вторгнення непроханих гостей й подалися їм на зустріч. І зіткнулися посеред океану, два ворожих королівства, які вже декілька століть живуть ворожнечею. І пролилася кров, від ударів мечів та списів.

Та раптом, на заході сонця, увесь океан, почав набувати червоного кольору. Заколихалася вода, забулькотіла. І почали з неї вискакувати усілякі риби та морські жителі й нападати на воїнів обох королівств, кусаючи їх за шию та пивши їхню кров. В ту мить, з-під води визирнув величезний острів, який розкидав кораблі по різних сторонах. А на острові тім, Луї стояв, живий та неушкоджений. З невгамовною жагою до крові та силою силенною в руках. Йому хотілося лише одного — помсти. І цього разу він був не один, а у супроводі непереможного війська.

Річ у тім, що коли принц прокусив шкіру старої черепахи, він обрік увесь океан на неминуче перевтілення. Прокляття передавалося від черепахи до китів, від китів до акул, від акул до риб і так далі. Усі морські жителі ставали вампірами, метою яких, було пити свіжу кров. Таким чином, вода в океані та ріках стала дуже небезпечною, а отже, усе живе на планеті, було під великою загрозою.

Світанок. Холодні морські хвилі викидували на берег уламки потонулих кораблів й тіла убитих воїнів. Смерть була неминучою. Ніхто не повернувся. Два ворожих королівства зазнали великої поразки й втратили своїх правителів. Та найгірше було попереду.

Без темряви, не розгледіти світла

Рано чи пізно, сонячне небо, все ж таки затьмарюють хмари. Одна за одною, повільно рухаючись у ритмі вальсу, заповоняють небосхил. По переду, білосніжні, пухкі, немов вата, хмаринки, а за ними вже йдуть, більш сердиті, грозові хмари. І ось, нарешті, кап — впала одна краплина на листочок дерева. А за нею іще одна. Неначе навмисно влучають у ціль. Ось вже й на ковток водиці перетворилися.

На невеличкому, зеленому листочку, утворилося маленьке море, яким можна втамувати спрагу, хоча й не усім, але от Семі вистачило б. От тільки як залізти на те дерево? Як добігти до нього? І як змусити себе вилізти з нірки? О ні, краще не ризикувати, адже це дуже небезпечно. Куди б не глянули очі, всюди ховається загроза. Страшно одному без товариша. І як там зараз Ремі, — подумало мишеня, занурюючись глибше в нірку. А звідти, через коріння старого пня, крізь вириті лабіринти своїх побратимів, та й до потаємної печери, яка останнім часом стала притулком для нього та багатьох жителів Темного королівства.

— Ну що там, Семі, чекати сьогодні дощу? — запитала Лакріма

— З кішкою та в одній клітці б поселитися! Сьогодні є усі шанси поповнити запаси води! — відповіло мишеня — Але, на поверхні занадто тихо, а це дуже насторожує.

— Як тільки-но піде дощ, всім негайно потрібно піднятися на поверхню щоб наповнити порожні діжки водою! — мовила наказним тоном Пекельна королева

— Мамо, на поверхні, дуже небезпечно! — заперечила їй принцеса — Не можна так ризикувати своїм народом!

— Якщо ми не будемо ризикувати, то без води, ми помremo швидше, ніж вип'ють нашу кров!

Фиркнула королева зі сподіванням, що та їй підкориться. В цей час, намагаючись підтримати її величність, до розмови, приєднався скелет, який ще хвилину назад, міняв свої кістки місцями. Він був єдиним, хто вижив після великої битви. Точніше, голодні риби так розкидали його кістки по дну океану, що той ледве зібрав усе докупи. Та й то, скелет не зовсім був впевнений, що зібрав тільки свої кістки. Йому здається, що тепер, в його тілі, є щось чуже.

— Сльозинка* моя, рідненька! Краплинка очей моїх висохлих! Темрява мого серця, краще слухайся маму!

— Не твоя я, і тим більше, не рідненька! Весілля ж не відбулося! — обурилася принцеса подумавши про те, що була в одному кроці від заміжжя з цим підлабузником.

— А що нам робити далі, нехай Гарсіян вирішує! Він краще знає!

— Краще? Але ж він останнім часом тільки мовчить, ніби як щось приховує!

Знову тягне на себе ковдру королева, висловлюючись не на користь старичка. Мабуть, вона забулася, як сильно її піддані бояться Гарсіяна, і що більше слухатимуться його аніж її. Адже даремно у Темному королівстві ходили чутки про його силу та хоробрість. Усі й досі пам'ятають, як він велетенського троля здолав, якого, до речі, королева із королем злякалися. Тож, не зважаючи на мамині слова, дівчинка відповіла:

— Не приховує, а думає, як зупинити епідемію. Якби не ваша давня ворожнеча, то цього б не сталося!

Притихла королева. Мабуть, відчула свою провину. Згадала як на ненароджене дитя навела закляття. Боязно стало. Жорсткого погляду могутньої жінки, торкнувся сором та відчуття провини. Та не її це провина була, а тисячолітньої ворожнечі двох світів. Ніхто вже й не пам'ятав, з чого все розпочалося, хто був винним і на чий стороні

була правда.

А розпочалося все із Бога, ім'я якого не можна говорити ні в голос, ні пошепки... та що там говорити, навіть думати заборонено. Зліпив той Бог якийсь світ, який побачив у своєму сні. Прикрасив його океаном та великим материком. Милувався він своєю красою, та все ж таки чогось йому не вистачало. І тоді, воду та сушу, він почав засиляти усілякими істотами, тваринами та людьми. Задоволений своєю працею, Бог, щоранку спускався на землю і дарував усім радість та любов. Та настав той день, коли жителі, позаздрили могутності свого творця і вирішили його вбити. Дізнався про цю новину Бог, розлютився і вдарив своїм могутнім кулаком по шмату землі. І розкололася вона на великі та малі частини суші. І пустила тріщини, які стали ріками. І утворилися впадини та гори, моря та пустелі. І почалася велика суперечка між людьми та істотами, адже ніхто не хотів брати на себе відповідальність за скоєне.

Минав час, утворювалися королівства, розділялася територія, а війна... а вже майже й забули всі, чому воювали. Та головне, що за сотні поколінь, жоден з правителів, так і не досяг перемир'я...

Після нещодавніх подій, багатьом жителям Темного королівства, довелося сховатися у підземних печерах — копальнях давніх предків Гарсіяна, які колись, жили на цих землях. На разі, ці печери, були домівкою для старця, і хоч він не вважав себе господарем, все ж таки вони належали йому, адже дісталися у спадок від його прадіда, могутнього володаря Підземного королівства.

І поки нечисть сподівалася на дощ, старичок все мовчав, намагаючись збагнути, що ж пішло не за планом. Ходив собі по колу й щось буркотав під ніс.

— Якби не ця війна, то цього б не сталося! А так, як це сталося, значить так і має бути! Нісенітниця якась!

О, як же йому не вистачало його улюблених ягідок. Таких червоненьких та смачненьких ягідок брусниці. І як же правильно мислити на порожній шлунок? Це ж якесь знущання, — подумав Гарсіян, і знов почав буркотіти.

— А якщо так має бути, значить все йде за планом! Але який же тут план? Яка ж тут логіка? Логіки тут немає!

І знову його роздуми перервало буркотіння живота. Заплющив він очі й уявив, як смакує брусницею, пережовуючи в роті порожнечу. Але ж уявою розум не обманеш.

— Чи може то я осліп! Не бачу того, що ховається перед очима! Але якщо воно перед очима, то воно зовсім не ховається! Нічого не розумію.

Зупинився він. Запаморочилося в очах, адже вже другу годину ходить по колу. О, ідея! Мабуть, потрібно піти в іншу сторону, — подумав старичок й розвернувшись, знову пішов по колу.

Вже другу годину, за його кружлянням, з цікавістю спостерігають зомбі. Їх настільки заворожила його хода по колу, що ті й самі почали кружляти навколо нього, а от коли

Гарсіян змінив напрямок, то зомбі так і не зрозуміли, що трапилося. Бачили, що щось не так, а от що, не могли збагнути.

— А якщо ми перетнемо океан й завітаємо до Сонячного королівства! Впевнений, що на нас там чекають! Ой, як чекають — вигукнув Гарсія

— Я категорично проти перемир'я, — знервовано мовила королева, проронивши з рук склянку з водою — це не можливо!

Усі присутні, водночас поглянули на її величність, ніби як чекаючи від неї якихось пояснень, та королева так і не наважилася розповісти про свій вчинок.

— Темне та Сонячне королівства, не змогли об'єднатися впродовж багатьох століть! Чому ти вважаєш, що тепер відбудеться перемир'я? — запитала вона

— Тому що, якщо не сьогодні, то завтра вже й не буде кому об'єднуватися! А якщо хтось і залишиться, то не надовго! — відповіла Лакріма — Нам терміново потрібно перетнути океан, так в нас буде більше шансів протистояти біді.

— Перетнути океан? Ти що, збожеволіла? — занервував скелет, згадавши про страшні події, які з ним відбувалися на дні — Вода є найнебезпечнішим на землі! Чи ти забула? А принц Людвиг? Він не вагаючись перетворить нас на собі подібних.

Замислилися усі, адже добре розуміли, що досягти перемир'я між двома ворожими королівствами, було єдиною можливістю для порятунку. Океан та його мешканці, стали великою загрозою для існування всього живого на планеті. А питна вода стала найціннішим скарбом. Лише глибокі колодязі, до яких ще не дісталася епідемія, були джерелом води, але й вони, суворо охоронялися різними кланами, які, при будь-якій спробі наближення, без роздумів, одразу ж вбивали. Єдиним порятунком для тих, хто вижив, це був дощ. Але і той, останнім часом, став рідкісним явищем.

— То, як ми перепливемо океан, не потрапивши до пащі ворога? — порушив тишу Семі запитанням.

— Перепливемо не перепливемо! А чи обов'язково плисти? Можна й перейти! Чи перелетіти! — мовив Гарсія, розробляючи в голові якийсь план.

Тож, поки старичок думав як перетнути океан, у Сонячному королівстві, Ремі намагався пояснити королеві, наскільки важливою є зустріч з представниками Темного королівства. І хоча він сам не вірив у свої слова, все ж таки мав ще маленьку надію, яку покладав на своїх друзів. А ще, він дуже сумував за своїм товаришем — Семі.

— Якщо ми сидітимемо склавши луки, то найближчим часом, ми також станемо інфікованими. Нам неодмінно потлібно пелетнути океан і зустрітися із Галсіаном. Лише він знає як здолати це лихо.

— Землі Темного королівства — ворожі землі! — мовила королева

— Мені здається, що у нас є більша небезпека, а ніж ваша давня воложнеча! — мовив Ремі.

— То ти пропонуєш об'єднатися? — із сумнівом запитала королева

— Я пропоную сколистатися усіма можливими валіантами полятунку, бо інакше...

Притих кажанчик, адже страшно було навіть уявити, що могло б статися. Притихла й королева, адже добре розуміла, що Ремі правий, і що кожна хвилина на вагу золота. Кожна хвилина це ще одне загублене життя її народу. І як правитель свого королівства, вона повинна діяти. Тож, із сумнівом та страхом, вона все ж таки вирішила потрапити

до ворожих земель.

— Навіть, якщо зібрати увесь наш флот, то ми й половини шляху не пропливемо. Нас одразу ж рознесуть вщент морські монстри. Жоден корабель не здатен перетнути океан.

— Якщо колабель не пливе, то нехай він полетить! — боязно прошепотів кажанчик.

Замислилися вони, а й справді, чому б і не сконструювати корабель, який полетить. Тож, як тільки-но прийняли рішення, одразу ж взялися за роботу.

І поки у Сонячному королівстві найкращі винахідники розробляють схему летючого корабля, Гарсіян, разом із друзями та не друзями, взявши з собою усі необхідні речі, відправився в дорогу по підземним тунелям, які вели до іншого материка. Колись давно, ці тунелі, не один десяток років, проривали його предки, щоби припинити війну й об'єднати ворожі королівства. Та на жаль, в часи запеклої битви, їх ніхто не підтримав. Згодом, ці дивовижні створіння зникли з поверхні землі. З того часу, їх так ніхто й не бачив.

Минали дні, минали ночі, а нечисть, впевненими кроками, долала таємничі тунелі, які вели аж до Сонячних земель. Крок за кроком, то ходою, то верхи один на одному, дійшли вони до невеличкого поселення, в яким жили давні побратими Гарсіяна.

Ці, невеличкі на зріст, створіння, вже дуже давно не бачили відвідувачів. Жили собі, займаючись повсякденними справами й ніколи навіть не замислювалися, про життя на поверхні.

Як тільки-но тутешні жителі побачили незнайомців, то одразу ж усі збіглися подивитися хто і чому до них завітав.

— Хто ви такі? Чого прийшли сюди? Вам би в інший бік піти! Можливо і вихід там знайдете! Бо тут виходу немає! — мовив один із жителів.

— Нечисть на наших землях! Нічого тут нечисті робити! Покарати потрібно! Виганяти їх звідсіля, або ж, смерть незнайомцям! — вигукнув інший житель, і всі як один, голосно закричали "смерть незнайомцям".

Та раптом:

— Що, осліпли? Чи оскаженіли? Чи просто не впізнали? Бо якби впізнали, то так би не кричали! — мовив Гарсіян.

— Впізнати, то впізнали! От тільки наші з нелюдом не водяться! А якби водилися, то й самі б такими були! — мовив старичок із довгою, рудою бородою. На вигляд, він був найстаршим із усіх присутніх, скоріш за все, через це й старійшиною звався.

— Як не поведетеся, то станете зовсім іншими! Не такими, як вони, і не такими, як ви! Тож, вам вирішувати!

Після цих слів, притихли всі. Заплутав Гарсіян їхні думки, та не став він довго чекати й продовжив розмову. І повідав він їм про свій тяжкий шлях, за для примирення двох ворожих королівств. Про інфікованих та біду, яка трапилася на поверхні, і про те, що якщо не прийняти сумісних зусиль, то згодом, і підземні озера стануть червоними від крові. Бо коли на землі не залишиться жодної живої душі, то епідемія добереться й до них.

Налякав старичок своїх братів та сестер. Що ж тепер робити їм? Куди ховатися? І посіявся страх й підійнялася паніка. Крики та метушня. Хтось збирав речі, а хтось просто ховався за камінням. Та всі ці дії були безглуздими, адже потрібно воювати з ворогом, а не ховатися від нього. Після декількох годин суперечливої розмови Гарсіяна та старійшини, було прийняте рішення. На жаль, ці ображені минулим, жителі, вирішили залишитися осторонь й сподіваючись, що лихо їх омине, жити далі.

Засмутився маленький чаклун цією новиною, та діватися ні куди. Відпочивши, старичок, разом з друзями та нечистю, продовжили свій шлях далі. А братам та сестрам наказав рознести вістку між усіма тутешніми поселеннями про загрозу й проте, щоб були дуже обережними.

Минуло декілька днів, як у Сонячному королівстві, посеред ночі, земля заколихалася, стихло все навколо, а потім як загуділо та загуркотіло. І не землетрус то був, а принц Людвиг, зі своїм голодним військом, на велетенській хвилі, атакував суходіл. Цунамі руйнувало усе навколо, а інфіковані воїни, серед руїн, нападали на людей, щоб вгамувати свою спрагу. Хвилі дійшли й до замку, сильно пошкодивши його стіни. Налякана королева ледь врятувалася. Вибравшись із під завалу, вона побачила перед собою сина. Страх не завадив їй підбігти до нього й міцно обійняти.

— Що з тобою сталося, синку? — запитала королева, ковтаючи солоні сльози — Від твоїх дій, загинуло багато невинних людей. Невже цього я тебе повчала? Невже ти не розумієш, що згодом, нічого не залишиться?

— Частина мене розуміє, що потрібно боротися, але ця жага... — притих Луї, адже не усі його думки були приємними, тож вирішив він змінити тему — ходять чутки, про небесний острів, який сховався серед хмар. На цьому острові, живе могутній чаклун, який може зупинити цю епідемію. Я мушу знайти його, поки ще не пізно.

Молодий принц, прибрав зі свого тіла мамині руки й пішов по розваленому коридору. Здавалося, що жага до крові затьмарила його розум. Та як би там не здавалося, без темряви, світла не розгледіти.

Королева дивилася йому у слід й намагалася втримати внутрішній крик, який розривав серце люблячої мами. Невже всьому настане кінець і усю планету вкриє хаос, який породив її син? Невже вона втратить і його. О, як їй не вистачало надійного плеча коханого чоловіка. Що з ним трапилося? Чи то загинув, чи став інфікованим? Лише сумнівні здогади і ніяких відповідей. Залишитися одному, у тяжку хвилину, є дуже великим випробуванням для людини. Та попри усі негаразди, королева міцно тримала себе в руках.

На світанку, жителі Темного королівства, нарешті завершили свою подорож й опинилися на іншій стороні океану. Вибравшись з печери, вони відправилися до замку, обережно минаючи навколишні небезпеки та хаос, який охопив те королівство. Колишню красу тутешніх земель тепер і не впізнати.

— Не бути мені сірою мишею, якщо це не Сонячний замок! Нарешті ми дійшли! — радісно вигукнув Семі, побачивши знайому верхівку вежі, в якій він провів частину свого життя.

Та підійшовши ближче, вони побачили лише руїни, які лишилися після цунамі.

— Що тут трапалося? — Запитала Лакріма

— Мабуть, ми запізналися! — прошепотів Семі.

Біля поваленого каміння, нечисть, зустрічали жителі Сонячних земель, які прийшли розбирати обвали після трагедії. Пекельна королева, зловісним поглядом дивилася на своїх ворогів, але особисте, їй довелося залишити в минулому. Найбільше, вона боялася, що люди, дізнаються про її страшний вчинок і одразу ж стратять.

Місцеві жителі з обережністю дивилися на прийдешніх гостей, адже більшість з них, про подібних істот, навіть і не чули. Серед натовпу пролунав боязний шепіт, який, Гарсіяну довелося вгамовувати.

— Чого злякалися? Кого злякалися? Ми з миром прийшли! Рятуватися! Об'єднатися!

До натовпу приєдналася й Сонячна королева. Її ще досі непокоїли слова сина, тож вона одразу розповіла про подію, яка трапилася минулої ночі.

Тишком-нишком, до її Величності підбігло стурбоване мишеня й запитало:

— А куди подівся Ремі? Я ніде не можу його знайти.

Мовчання королеви та сумний погляд, дало Семі відповідь на його запитання. Йому одразу ж стало якось сумно, адже він втратив свого найкращого друга. Тепер, в його очах й надія згасла. Тепер й думки кудись поділися. Лише одне кружляло в голові: будь, що буде!

А в цей час, під саявом повного місяця, принц Луї, на одному із летючих кораблів, підкорює небосхил, шукаючи небесний острів. Летів він, летів, аж поки не потрапив в обійми до густого туману. І розгледів він у тім тумані землю, вкриту деревами та квітами, озерами та горами, лугами та ріками. Приземлився принц на тій землі, та й почав кликати могутнього чаклуна. Раптом, до нього підійшов сивий чоловік у білому одязі.

— Я знаю, чому ти прийшов, — мовив він — можеш не розповідати. Та й часу до світанку в тебе обмаль. А тут, на острові, сонячні промені найспекотніші.

— Якщо знаєте, то звільніть мене від цього прокляття! — промовив Луї, міцно стискаючи свої зуби.

— А ціну ти знаєш, хлопче? — запитав старець.

— Так! — ледь чутно промовив молодий принц.

— Тобто, ти готовий пожертвувати собою за ради тих, хто століттями проливав кров й не міг знайти примирення. За ради тих, хто вбивав твій народ, і тих, людей, які хотіли вбити тебе при народженні? За ради усього людю земного та нечисті? Чи готовий ти? — голосно промовив чаклун

— Так, я готовий заплатити будь-яку ціну, щоби звільнити усіх від цієї напасті!

Тоді, старий дід змахнув своєю рукою. І вдарила блискавка, яка розділила небо навпіл. І повіяв сильний вітер, який розігнав густий туман. І закричав Луї від болю, коли пекучі промені торкнулися його шкіри й спалювали його тіло до тла. І перетворився він на невеличку купу попелу.

Тоді знову старець змахнув рукою. І підхопив той попіл вітер й розвіяв його по усій планеті. І почали інфіковані люди та істоти, набувати свій звичний стан. І розгледілися сонячні промені над землями, які охопив хаос.

В тяжкий час для усіх жителів, королеви Темного та Сонячного королівств, уклали мирну угоду й об'єднали два ворожі світи. Й почали вони жити в миру та злагоді, без війни та заздрощів, без ненависті та хаосу, як одне велике королівство.

Скелет, повернувся до свого народу. Йому більш не хотілося ні принцеси, ні одруження. Все, чим він займався впродовж свого життя, то розповідав байки про те, як воював один проти усіляких монстрів та драконів, як переміг принца Людвіга, який хотів заволодіти усім світом, та й звісно ж про те, як відмовився від кохання заради спасіння люду земного.

Семі та Ремі ще довго сумували за товаришем, та згодом, вирішили відправитися у кругосвітню подорож, щоби хоч чимось себе зайняти й відволіктися від скорботи.

Лакріма, в свою чергу, також сумувала за тим, хто урятував увесь світ. Їй було шкода, що з Луї, вона так і не познайомилася ближче. Кожного вечора, дівчина приходила до моря й дивилася на зоряне небо, і як тільки-но падала зірка, то загадувала бажання, щоби той повернувся.

Ну а Гарсіян, як завжди про щось думав. Все ж ніби й добре на землі, але от його думки тривожить піщинка попелу, яку він упіймав та й поклав до кишені. Знає старичок, що з нею робити, от тільки потрібно все добре обміркувати, щоб не наробити лиха.

Сльозинка* (сльоза) — в перекладі на румунську означає Lacrima (Лакріма)